

O loupežnickém lese

Tam, kde se plazí tlusté kořeny stromů a kůra je hrubá a rozpraskaná jako pařáty staré čarodějnice, tam, kde je mlha po ránu hustá, jako kdyby se z hrnce valila krupicová kaše, bydlela ve studené černé jeskyni porostlé huchtavým mechem a šedavým lišejníkem loupežnická rodina.

„Černý les, to je náš domov, tady my si hovíme, postel z listí, klobouk z mechu, stonožek se najíme, bum, prásk do stolu, stonožek se najíme.“

„Nono, vždyť už to bude! Nemusíte hned dělat takový rámus.“

Máma loupežnice vařila v kotlíku nad ohništěm polévku z veverek a táta loupežník učil svých šest loupežnických synků pořádně se šklebit a cenit zkažené zuby.

„Musíte se dobře schovat, no, třeba za ten šípkovej keř, co roste u cesty, hrozitánsky zařvat Peníze, nebo život!, vyskočit na cestu a okrást každého, kdo půjde kolem. Ale nejdůležitější je, mí loupežnický hoši, nemejt se a nečesat. A teď šup do práce, tady máte jehly a nitě a pusťte se do šití. No vidíš, Šlapifousi, to jsou šaty jako pro pana hraběte! Ještě vám ukážu to nejdůležitější. Ty šaty musíte pořádně roztrhat, klobouk si pošlapejte a každě den, to si pamatujte, se vyválejte v jehličí a v prachu u cesty, pak to bude vono!“

Potom táta loupežník obešel jednoho loupežnického chlapce po druhém, trhal jim límce a manžety, páral kalhoty a šlapal jim na boty. Nebylo tedy divu, že když se tihle jelimánci loupežnickému řemeslu vyučili, přepadávání

i loupení jim šlo báječně. Okradli úplně každého, kdo jel kolem, a protože lesem vedla královská cesta, kodrcaly se po ní kočáry plné šperků, vzácných látek a koření. To bylo poloupeníčko! Brzy jim na všechny poklady jedna jeskyně nestačila.

„My jsme hrozní loupežníci, oloupíme kdekoho, děkujem za šperky, šaty, zazpíváme hohoho, pistole, ty nejsou třeba, když se z keře vynoří loupežnická tlupa celá, omdlívá i komoří.“

Přestože byla cesta, na které kluci loupili, lemována borůvkám, jahodám a dozrávaly u ní maliny a hříbky rozkošně vykukovaly z mechu, říkalo se jí Hrozitánská. Lesu zase Ukrotňák nebo Loupežník.

Ale jednoho dne došla trpělivost i králi.

„Uděláme si novou cestu k zámku, povede daleko od lesa, a loupežníci nevidí už ani penízek.“

A tak se i stalo. Loupežníci se marně těšili skrčení ve křoví, že na někoho vyskočí a vyděsí ho natolik, že jim odevzdá i kalhoty.

„Mordsec hadry, jak dlouho tady čekáme? Vždyť už na nás vyrůstá kapradí, a kolem neprošel ani pocestný!“ stěžoval si táta loupežník.

A když se jednoho rána loupežníci probudili u cesty zapadání sněhem, konečně loupení vzdali a vrátili se do jeskyně.

„Bez loupení život stojí tak za starou bačkoru, bambitky se nám tu válí, hodíme je za horu, nejhorší je pro banditu, když se nudí v jeskyni, nože, dýky, šavle, meče válejí se na skříní.“

Asi za rok se v domečku u lesa probudila holčička Adélka, byly jí čtyři roky. Podívala se z okna a najednou se zeptala:

„Maminko, co roste v tom velkém lese?“

A maminka si vzpomněla, že když byla malá, v lese si ráda hrála. Zasněně Adélce vyprávěla o sladoučkých ostružinách, o houbách, které mají klobouky jako kola od vozu, o kapradí, jak se na něm třpytí kapky rosy. Povídala a povídala, až Adélka zatoužila to všechno vidět.

„Pojď, maminko, já chci vidět ty žluté klouzky a nasbírat si oblázky z potoka.“

„Adélko, já úplně zapomněla na loupežníky. My do lesa nemůžeme!“ řekla maminka a šla vyndat z trouby třešňový koláč.

Ale Adélka nevěděla, kdo jsou to loupežníci, vzala si holínky, to až se bude brouzdat v tom potůčku, a šupky dupky do lesa.

Za malinkou chvíli už ťapala po zarostlé lesní cestě. To je krása, maminka měla pravdu, ale najednou bať! z křoví na ni vyskočil umouněný kluk v pomáčkaném klobouku, místo Peníze, nebo život však zakřičel:

„Hurá, všichni ke mně, konečně živá duše!“

Pak vytřeštil oči:

„Jéžiš, nic tak malinkýho jsem jaktěživ neviděl, tuťutu, ňuňuňu,“ zkusil to po dobrém, ale Adélka se stejně lekla a začala plakat bú a bé. „Neplakej, jen počkej, já tady pro tebe něco mám!“

A vytáhl z kapsy krásnou panenku vyřezanou z borové kůry. Vlázky měla z trávy a botičky ze žaludů.

„Ta je krásná, takovou ještě doma nemám,“ přestala se Adélka bát. „A kde se dá taková koupit?“

„U nás v jeskyni jich je! Sám jsem je vyřezal!“ naparoval se loupežník. To bylo poprvé, kdy ho někdo cizí pochválil.

Ale to už se na Adélku seběhla podívat celá loupežnická rodina.

„Že ty jsi na ni byl moc hrrr,“ spustila maminka loupežnice. „Vždyť je to ještě děťátko. Neboj, maličká, já tě pohoupu.“

„Houpy, houpy, jedlý houby, houpy, houpy, prašivky, houpy, houpy, kdo tu loupí, nabijem si bambitky.“

Loupežníci zpívali sborem a pochodovali do rytmu až k nedaleké jeskyni. Adélka se pak spokojeně uvelebila ve velkém křesle táty loupežníka a sledovala dění okolo sebe, jako by to bylo nějaké divadelní představení. Mlsala malinovou marmeládu a dva loupežníci jí ukazovali, jak se střílí z bambitek do

klobouku, který visel přímo na obrovském dubu, co rostl hned před jeskyní. Maminka loupežnice zatím uvařila kančí guláš. Adélka si prohlížela spoustu věcí, které loupežníci vyrobili, když nemohli loupit a nudili se. Za ten rok to u nich vypadalo jako v nějakém obchodě. Adélka si odnášela domů plno dárků a několik zlatých penízků, které byly zakopány za jeskyní i s celým naloupeným pokladem. Loupežníci ji vyprovodili skoro až domů.

„Musíme na tebe dávat pozor, aby tě snad někdo v lese nepřepadl. A přijď za námi zase.“

Adélka pak doma vyprávěla:

„Mami, tati, tam nejsou žádní loupežníci. Uprostřed lesa je hospůdka, kde vaří moc hodná paní, hrají tam divadlo a zpívají. Taky mají obchod s pistolkami, panenkami a oblečením, a vůbec je to tam moc pěkné.“

Druhý den šla Adélka navštívit loupežníky a vyprávěla jim, co všechno řekla rodičům a že ti by se taky chtěli přijít podívat, a třeba v neděli, že by přišla celá rodina i s babičkou na oběd, a jestli prý mají preclíky a perník. Máma

loupežnice spráskla ruce a hned začala vařit. Loupežníci si vzali sekyry a pokáceli stromy, aby k nim do jeskyně vedla pohodlná cesta, to ze samé radosti, že konečně uvidí nějaké lidi. Táta loupežník vzal kus kůry z největší borovice a napsal na ni Hospoda U Loupežníků.

V neděli Adélka přivedla nejen svou rodinu, ale i kamarádky a jejich rodiče. Všem moc chutnalo z dřevěných misek a dřevěných pohárů. Holčičky si koupily medové cukroví, maminky utrácely za borůvkové marmelády a tátkové za dřevěné pistolky pro své synky. Táta loupežník učil kluky střílet z praku. Jeden loupežnický synek prováděl lidi po lese a dětem ukazoval jedlé houby, druhý zpíval staré loupežnické písně a večer všichni pomohli rozdělávat oheň a upekli si divočáka. Tancovali, povídali si a pěkně se bavili, že nikoho z loupežníků nenapadlo někoho okrást nebo vystrašit. A když se při odchodu jedna maminka zeptala, kam že se poděla ta tlupa krvelačných lupičů, Šlapifous odpověděl:

„Loupežníci? Ti odtáhli už před půlrokem. A je to dobře, my máme raději klid.“

Hosté odešli, a když maminka loupežnice položila na stůl peníze, které utržili za jeden jediný den, nikdo tomu nemohl uvěřit.

„Teda, mámo, to je lepší než loupění.“

„Pročpak bychom okrádali, pročpak bychom loupili, když si naše marmelády maminky dnes koupily, legrace a dobré jídlo, to jsou naše zbraně teď, s dětmi si to užijeme, penízky k nám přijdou hned.“

Tak loupežníci poznali, že je mnohem lepší dělat pro lidi něco hezkého než jim škodit. A že milý úsměv a poděkování potěší víc než cinkání zlatých penízků a vyděšený úprk oloupených pocestných.